

har faaet. Det var ikke en Mand, der havde kæmpet med ved Fredericia, Isted, Sankelmark eller Dybbøl, det var en Mand i den yngre Alder — jeg husker ikke hvor gammel. Han havde været indkaldt ved Garnisonen i Fredericia, og under Garnisonstjenesten var han bleven syg og havde ligget, saa vidt jeg husker, en Maaned paa Sygehuset. Nu er det jo noget, alle ved, som have været Soldat, at straks naar en Rekrut er kommen ud fra Sygehuset, er han temmelig svag. Han samler ikke mange Kræfter paa Garnisonssygehuset — hvordan det er paa andre Sygehuse, ved jeg heldigvis ikke. Han kom ud fra Sygehuset og kom til Gymnastik i Gymnastiksalen og skulde der blandt andet klatre op i Tove og Glatstænger. Nu var det noget, som han ellers var dygtig til, men i dette Øjeblik var han, som sagt, temmelig svag, og derfor, da han havde gjort det en eller to Gange, mærkede han, at han ikke kunde holde det ud længere. Han meldte sig saa, vistnok til en Sekondløjtnant, der førte Kommandoen ved den Lejlighed, og sagde, at han ikke kunde holde det ud, og at han ikke kunde gaa op mere. Løjtnanten gav ham imidlertid streng Ordre til at gaa op, men næste Gang han kom op, styrtede han ned og slog sig paa Cementgulvet. Han kom saa paa Sygehuset igen og blev omsider kasseret, men aldrig helbredet. Han havde faaet et Slag i den ene Side, hvorved han blev lam i den Side, og det har til sidst sat sig oppe i Hovedet, saa at han har været saa at sige fuldstændig uarbejdsdygtig i længere Tid og er bestandig bleven daarligere og daarligere. Han søgte derfor Invalideunderstøttelse, under Henvisning til, at han havde faaet Skaden ved Garnisonens Øvelser i Fredericia. Hvad Beviser han egentlig kunde levere for, at hans nuværende Sygdom stammer fra Slaget ved Gymnastikken i Fredericia, skal jeg ikke komme ind paa, men han fik sidste Vinter en Skrivelse fra Invalidebestyrelsens Kontor om at komme ind og lade sig undersøge af den Læge, som er Invalidebestyrelsens Læge, med Tilføjelse af, at han skulde faa sine Rejseudgifter godtgjorte. Paa den Maade generede Rejsen jo ikke i og for sig Manden saa meget, enten han fik Understøttelsen eller ej. Vi rejste sammen herover og rejste for Resten tilbage igen, han var nemlig herinde, netop da Rigsdagen sluttedes. Jeg fulgte med ham til Lægen, hvor han blev undersøgt, men naturligvis fik han ikke noget at vide om, hvad Lægen egentlig sagde,

jeg ved ikke, om han senere har hørt om Sagen. Men saa skulde han ned paa Invalidebestyrelsens Kontor og have sin Rejsegodtgørelse. Nu er han ikke kendt med, hvorledes den Slags Ting gaar for sig, og Folk, der ikke have været ret vidt omkring, blive jo let forbløffede, naar de komme over for dem, der i deres Øjne er store Herrer, enten de saa virkelig ere det eller ikke, og derfor siger jeg til ham: Du maa have din Regning i Orden, du maa vide, hvad du har til gode, det kan ikke hjælpe, du kommer ned paa Invalidekontoret og der regner det ud, det er ikke sagt, de have Tid at vente paa det. Han fik saa skrevet nøjagtigt op, hvad hans Udgifter vare, hvad Rejsen hertil, Opholdet og Rejsen hjem kostede, og det var saa billigt, det overhovedet kunde være, naar man skal rejse uden at sulte. Men da saa Manden kommer med sin Regning, beskylde man ham for, at han vilde bedrage Statskassen og Invalidebestyrelsens Kontor, og man begyndte med i det mindste at ville trække Tredjeparten fra i det Beløb, der var stillet op paa hans Regning, og hvor langt man vilde være kommen ned, hvis han var kommen ene, ved jeg ikke. Han turde i Virkeligheden ikke sige noget, medens han stod der. Men saa gjorde jeg vedkommende opmærksom paa, at den Behandling fandt vi os ikke i, vi vare ikke komne hverken for at tigge eller bedrage Statskassen, men vi vare komne for at frede vor Ret, og kunde vi ikke faa den, bad vi bare om at faa de Papirer, som viste, at vi havde Lov til at kræve Rejsegodtgørelse. Manden fik Pengene paa 30 Øre nær, som Regningen var over jævne Kroner. Dem vilde de til Slutningen ikke betale. Jeg synes, at naar man møder med en rigtig Regning, som man i en Skrivelse har faaet Løfte om at faa betalt, er det næsten lurvet at trække 30 Øre fra, og jeg synes, det er en meget urigtig Behandling af en hæderlig kasseret Soldat at begynde med at skyldte ham for at ville bedrage Statskassen og Invalidebestyrelsen. Man kørte op med, hvad Folk i Brønderslev og Esbjerg have faaet, men jeg gav det Svar — for Manden sagde ikke noget, Folk derudefra have i Reglen ikke meget at sige, naar de komme ind paa et offentligt Kontor — at det var os uvedkommende, hvad de havde faaet i Brønderslev og Esbjerg, om de havde faaet deres Ret eller ej, men vi vilde have vor Ret, ellers vilde vi have vore Papirer. Manden fik sin Regning betalt paa de 30 Øre nær, men havde jeg ikke været med,